



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 6/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava, a. s., Ružová dolina 6, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Advokátska kancelária, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Co 82/2014-228 z 28. júla 2014 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava, a. s., Ružová dolina 6, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 82/2014-228 z 28. júla 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že Mgr. V. S. (ďalej len „žalobca“) podal 2. apríla 2014 proti sťažovateľke ako žalovanej žalobu o náhradu škody. Vec je vedená Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 79/2014. Dňa 26. mája 2014 žalobca podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením okresného súdu č. k. 10 C 79/2014-173 z 2. júna 2014 bolo návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovené s tým, že sa sťažovateľke zakázalo nakladať s konkrétne označenými nehnuteľnosťami, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 82/2014-228 z 28. júla 2014 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Uznesenie krajského súdu bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 22. augusta 2014 (čo vyplýva z rukou písanej poznámky na prvej strane uznesenia).

Sťažovateľka je presvedčená, že krajský súd porušil jej označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru, a to najmä v súvislosti s nedostatkami odôvodnenia uznesenia. Konkrétne námietky v tomto smere podrobne rozviedla. V konečnom dôsledku dospela k názoru, podľa ktorého *„v predmetnej veci odvolací súd svoje uznesenie neodôvodnil riadne a týmto postupom bola odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené základné práva podľa ustanovení čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Sťažovateľka ďalej konštatuje, že proti uzneseniu krajského súdu podľa ustanovenia § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nie je prípustné dovolanie.

Napokon sťažovateľka navrhuje vydať tento nález:

*„Základné práva spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s.(...), podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy(...) a čl. 36 ods. 1 Listiny(...) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...) postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 11Co 82/2014 a uznesením zo dňa 28.7.2014 spis. zn. 11Co 82/2014–228 porušené boli.*

*Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.7.2014 spis. zn. 11 Co 82/2014-228 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

*Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 Co 82/2014-228 z 28. júla 2014.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka správne poukazuje na to, že v zmysle § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku proti uzneseniu o predbežnom opatrení nie je dovolanie prípustné. Ide tu o výnimku z tých prípadov prípustnosti dovolania, ktoré inak vyplývajú z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Týmto ustanovením však nie je vylúčená prípadná prípustnosť dovolania na základe niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd vychádza z toho, že podľa právneho názoru sťažovateľky postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť ako účastníčke konania konať pred súdom, a to tým, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu vykazuje podľa nej závažné nedostatky. Vychádzajúc z tohto právneho názoru, prichádzala do úvahy možnosť podania dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala.

Možno zhrnúť, že sťažovateľka nevyužila účinný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý podľa zákona mala k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti. Treba ešte dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2015